

КОИ СМЕ НИЕ

/опит за портрет/

Преди много години по време на т. нар. „разпределение“ гостувах на колега-стоматолог в далечен, забравен от бога край. Вървейки по междуселския път с токущо разляти ивици горещ асфалт видях едно младо пиле – кандидат какашка, което безпомощно пърхаше с крила, мъчейки се да осоводи залепналите си крила. Преди да се отместим, колегата рязко се втурна и грабна обърканото същество, почти изпод колелата на връхлитащото чудовище. „Луд ли си?“ изтръпнах в изумление. „Щеше да го сгази...“ смутено ми отвърна той, сякаш търсеше извинение за машиналното си действие. Но тогава, може би за пръв път осъзнах силата на инстинкта за саможертва – така рядко срещан в живота ...

Не се изненадах, когато много по-късно същият колега ми се обади с едно предложение. Знаех, че се извяваше като опитен и търсен специалист, който все „страдаше“ от липса на хубави инструменти, материали, модерна апаратура. Все си „надигаше на пръста“ и искаше да открадне поне малко от това, което го имаше „по света“. Но оградата, зад която живеехме и работехме бе така трудно преодолима... Мечтаехме за свестни „турбини“ и нещо по-различно от избора между амалгама и евикрол, като често се шегувахме, че имаме борери, които ако ги обърнеш откъм държащата страна ще режат повече ...

Не беше толкова отдавна – на един живот разстояние ...

Но да се върна към предложението - сред многото професионални вопли и желанието за по-ярка изява бе създадена групата „стоматолози за промяна“. Времената бяха пълни с неизвестност и често с противоположни силни ветрове. „Голямата“ организация бе заспала тежък сън под прицела на множествен, различно обогрен партийен натиск. А капитаните от мостика на управлението виждаха през далекогледа си само меркантилни неясни брегове.

Давещите се отчаяно търсехме хоризонти на професионалния престиж и начини не само за спасение, но и за успешно плаване. Така от нетърпимото недоволство и тежката безпътница някак естествено се роди и Сдружението на българските стоматолози /зъболекари/.

Само наименованието не е в състояние да опише съвкупността от борба, енергия, сблъсък на идеи, съпътстващо постигането на истинска революция в досегашните представи.

Нетрадиционалността бе като „камък в блатото“ – предизвикваше силно притегляне, но също така и силно отричане. Симпатиите бяха примесени с неразбиране, открит неприязън и дори омраза. Подозрение съпътстваше дори и липсата на материална облага от ръководството на организацията.

Но Сдружението се утвърждаваше. Защо?

Силната устременост, когато е искрена и безкористна, ражда неподозирани възможности за реализация. А ние сме ЗАЕДНО – едно на пръв поглед странно и необяснимо множество от различни индивидуалности, обединени от стремежа да отронят частица от бленуваното съвършенство и да го постигнат не утре, а днес.

Обединени от принципа на доброволността, членовете на сдружението усещат по неповторим начин великия смисъл от равенството между колега и приятел, въпреки конкуренцията.

За много от нас денят не свършва със загасването на рефлектора. В душата си таим неизлечимия копнеж да грабнем четката, фотоапарата, музикалния инструмент, да се заровим в историческите хроники, да потънем в дебрите на психологията или се разтърсим в сайтовете, като надникнем в повече и повече тайни. И да споделим с колегите – за необичайния случай от нашата практика, за своите терзания, възторзи, вдъхновения. Да протегнем ръка при нужда или просто да попитаме „Как след наводненията?“.

Върховете, към които непрестанно се катерим изпитват и изпиват силите ни. Но и ни носят незабравимо удовлетворение. Досегът с тяхното обаяние оставя такива неизлечими следи в съзнанието на всеки, който дори и за кратко е вдишал от творческия дух на Сдружението, че дори и когато го напуска, по една или други причини, в своята по-нататъшна дейност той инстинктивно преповтаря и преоткрива видяното и наученото.

Къде е тайната на нашата сила?

Най-вече, че ЗАЕДНО търсим брод през административните, професионални, политически и обществени лабиринти. Търсим и не само изход, но и съумяваме да преодолеем препятствията, като ги превръщаме в свои върхове. И не се изненадваме, че след тях има нови и нови. Независимо от техните имена – „квалификация“, „добра стоматологична практика“, „европейски критерии за качество“ и др.

Неоценима е ролята на организацията за тласъка на такива области от професията, като имплантология, ендодонтия, естетична стоматология, психологични проблеми при работа с пациентите и пр., които получиха развитие, благодарение на упоритите усилия на изявени наши колеги, членове на сдружението.

Казват, че щастливците не поглеждат часовниците си. Но ако се вгледаме в изминатия път, когато стрелките на нашите срещи са ни събирали по различни поводи – конференции, симпозиуми, конгреси /познайте на чии разноски/, различни курсове от разработената от сдружението система СИКС, прераснала в академия „Св. Аполония“, трепетите при избора на зъболекар на годината, съвместните инициативи за активна стоматологична профилактика /“веселите зъбки“ и „грижа за нашите родители“/, незабравимите мигове от честването на Коледа, „Св. Аполония“, „July Morning“ или участието в похода „По стъпките на четата на Таньо войвода“ – винаги сме разбирали, че сме толкова различни и същевременно така близки. Защото само професията не ни е достатъчна и за нас върховете са необходимост и винаги се стремим не само към Мусала, но и към Еверест!

И може би затова не се страхуваме от предизвикателствата и непрестанната борба. Защото сме доказали своята невъзможност да бъдем други, а не себе си – с изострена чувствителност към всеки компромис с професионалната съвест и принизени критерии във всички области на живота.

Казват, че сме богатите в съсловието.

Действително сме богати и силни – с очите, раменете и сърцата на своите колеги и приятели. С доверието и обичта на своите пациенти.

И все пак.

Какво е сдружението?

Не знам какво ...

Може би вятър над сглъхнали степи.

А може би този –

с едното око

пред стотте слепи ...

д-р Иван Велинов